

Bøgt her end i andre Garnisoner. — Under Nr. 149 foreslaar Hertallet at negte den forlangte Bevilling til Forstærkning af den nuværende Søbefæstning om Kjøbenhavn. Jeg kan med Hensyn til Nødvendigheden af denne Bevilling fuldstændig henholde mig til, hvad det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Lermansen) udtalte, og jeg skal kun tillade mig at gjøre en lille, om jeg saa maa kalde det, personlig Bemærkning overfor den ærede Ordfører. Ved Finantslovens første Behandling tillod jeg mig at udtale mig om, at jeg kunde slutte mig til den Maade, hvorpaa Regjeringen var gaaet frem med Hensyn til Forsvarsvesenets Ordning, navnlig for saa vidt angik Forlangendet om en Bevilling til Søbefæstningerne, og da den ærede Ordfører bagefter fik Ordet, sagde han: „Denne ubegribelige Indsigt om det Fornødne bevæger sig omkring 100 Millioner i een Session, omkring 33 Millioner i en anden Session og omkring 3 Millioner i en tredje; men trods Forstjelligheden kan Sagskundskaben, som det ærede Medlem for Randers (M. P. Jensen) gav Bevis for, til enhver Tid støtte denne Indsigt.“ Det er mig lidt imod, at man saaledes tager mig til Indtægt for at kunne følge, hvad det skal være, og gaa med gennem Lytt og Lyndt. Det er mig fuldstændig umuligt. Den Anskuelse, jeg har om Forsvarsvesenet, har jeg ikke faaet i Nat og er vaagnet med imorges, men den er fremgaaet af mange Aars Overveielser, og den Anskuelse, jeg har, er fast og ufravigelig. Hvad jeg udtalte ved Finantslovens første Behandling, staar derfor ogsaa i den fuldstændigste Samklang med, hvad jeg udtalte det første Aar, jeg havde den Ære at have Sæde i dette Thing, i Samlingen 1874—75; thi da udtalte jeg ved 2den Behandling af Lovforslaget om en overordentlig Bevilling til Forsvarsvesenet — der findes i Folke-thingstidenden 1874—75 Sp. 5714 —: „Jeg holder paa Kjøbenhavns Befæstning fra Søfiden og anser den af Alt, hvad der foreligger, for at være det Vigtigste.“ Efter en Afbrydelse fra det ærede Medlem for Søndervinge (Kjær) om, at han ansaa det for det Galeste, hvortil jeg svarede, at Meningerne kunde være forskellige derom, jeg ansaa det nu for mit Bedkommende ikke for galt at befæste Kjøbenhavn fra Søfiden, tilspøede jeg: „Men jeg kan forsikre Dem om, at i dette Dieblit staar det for mig aldeles rent og klart, at, hvad enten vore fremtidige Forhandlinger føre til Befæstningen af Kjøbenhavn mod Landsfiden eller ikke, er det en uundgaaelig Nødvendighed, at vi sikke Kjøbenhavn mod Søfiden,“ og den Overbevisning, jeg havde den Gang, har jeg i dette Dieblit. Hvis der nu af Regjeringen krævedes noget Nyt, vilde jeg i en vis Forstand kunne forstaa de Herrers Opfattelse; men der er jo ikke Tale om at kræve noget Nyt, men kun om at forstærke det Bestaaende og gjøre Søforterne istand til at modtage Angreb. Hvad selve Principet an-

gaar, om Kjøbenhavns Befæstning mod Søfiden, ere vi, Gudskelov, fra begge Sider ude over det; de ærede Herrere ere nu ogsaa enige deri; thi det, at de Herrere ville have flydende Forter og vi Andre faste Forter, er ikke nogen Menighed i den Forstand, det er et teknisk Spørgsmaal, men Principet, Nødvendigheden af Kjøbenhavns Befæstning, derom ere vi fra begge Sider enige, og jeg lykønsker de Herrere til denne Anskuelse; thi det er vist, at Vetingelsen for Danmarks Neutralitet først og fremmest hviler paa Kjøbenhavns Befæstning mod Søfiden. Ere vi enige om Principet, komme vi nok ud over, om vi skulle have flydende eller faste Forter, og ud over Spørgsmaalet om Midlernes Tilvebringelse. Men det er der ikke Tale om her; der er her ikke Tale om det Nye, det kunne vi tale om en anden Gang; her er kun Tale om at styrke det Bestaaende, og det tror jeg, at vi burde være enige om at gaa til. Efter de Forhandlinger, vi i denne Tid føre, kan jeg ikke undlade at tænke paa den Tid, der gik forud for den sidste Krig. Der var vel ikke den Gang politiske Rivninger mellem Partierne som nu, men een Ting er givet, at den Gang glemte man Forsvarsvesenet, og da Krigen kom, var Forsvarsvesenet forsumt. Man begyndte da at organisere og organisere under Krigen, og man var ikke færdig, da Krigen var endt, og Meget af, hvad der skete i 1864, kan man føre tilbage dertil, at Øren ikke var istand til at modtage et Angreb; den var daarlig organiseret og blev endnu daarligere derved, at man rokkede ved det Bestaaende og indførte nye Tilstande i det Dieblit, den skulde kæmpe. Hvorledes gik Tiden bagefter? Vi tabte nogle Aar med at undersøge, hvis Skylden var i, hvad der havde raamt os. Jeg har intet Svar set derpaa; men med Hensyn til Forvaret har jeg set et Svar deri, at man fra begge Sider kom til den Erkjendelse, at det var nødvendigt at gjøre Noget for Forsvarsvesenet, og derfor mødtes fra Høire og Venstre i Enighed om Loven af 1867. Lad være, at den har Mangler; den har det, og adskillige af dens Mangler have først kunnet vise sig i Tiden. Men nu spørger jeg: Var der ikke nu Anledning til at sørge for, at Manglerne bleve afhjulpne, og gjør man det ikke, hvorledes ville vi da være stillede overfor en udbrydende Krig? Gaa vi da ikke den samme Skæbne imøde, som vi gik 1864? Jeg skal ikke male, hvad Fremtiden kan bringe; det veed jeg ikke, og de Herrere vide det heller ikke; men den er flog, der er forberedt paa den Fare, der kan komme, og den politiske Situation i Europa synes mig ikke saa overordentlig beroligende, at man kan skyde enhver Tanke bort om, at der ikke vil ske Noget. Hvorledes ere vi for Forsvarsvesenets Bedkommende beredte paa at modtage den Kamp, der maaske kan komme? Jeg skal ikke tale derom i høie, pathetiske Ord, men skal saa simpelt som muligt udtale: Vi have en Hær med store Mang-